

Arrest

nr. 172 704 van 29 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DE TOLLENAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 december 2004 wordt verzoekers kind H. C. geboren. Het kind heeft de Belgische nationaliteit.

1.2. Verzoeker dient op 9 januari 2014, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 juni 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker dient op 16 juli 2014, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 januari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Bij arrest nr. 149 748 van 16 juli 2015 vernietigt de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2015.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 september 2015 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoeker dient op 1 september 2015, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 29 februari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 9 maart 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1.09.2015 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voornaam: [M.]

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 9000 GENT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980. Immers, gezien de referentiepersoon ingeschreven is op een ander adres dan betrokkene, blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen.

Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan:

- onduidelijke foto's, manueel gedateerd: louter enkele foto's vormen geen afdoende bewijs van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon

- ongepersonaliseerde kassatickets Foodlocker, Torfs, Bart Smit, Zeeman, e.a.: gezien deze documenten niet gepersonaliseerd zijn, hebben ze geen enkele link met zowel betrokkene als de referentiepersoon. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het bestaan van een affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon

- verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs

- uitspraak Rechtbank van Eerste Aanleg, Jeugdrechtbank - Zevenentwintigste kamer bis, Openbare terechtzittingen van 8 november 2012 r.V. 421.B.2012 waarin werd vastgelegd dat betrokkene, samen

met zijn ex-partner, gezamenlijk het ouderlijke gezag uitoefent. Echter, gezien de afwezigheid van betrokkene op de terechtzitting, wat volgens het vonnis 'van een zekere desinteresse in de kinderen' getuigt, kon er geen omgangsrecht bepaald worden. Betrokkene kreeg een principieel omgangsrecht toegekend dat in onderling overleg tussen de partijen zou afgesproken worden. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt onvoldoende dat er op heden een omgangsrecht werd vastgelegd, en dat dit ook effectief wordt uitgeoefend. Tevens werd bepaald dat betrokkene maandelijks voor elk van de kinderen 150 euro diende te betalen. Echter, uit de 'betekening - bevel tot betalen' nr. 1200537 dd. 10.12.2012 en uit het schrijven van gerechtsdeurwaarder Luc Santy dd. 06.01.2014 blijkt dat betrokkene op datum van het schrijven een betalingsachterstand had van €5153,14. Er werden geen overige documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene deze sommen op heden wel betaald.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens is de affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een tweede middel, gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesesmemorie:

"Doordat uit de beslissing a quo blijkt dat het verblijf van meer dan drie maanden om volgende reden werd geweigerd:

"(...) De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De Bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in art. 40bis, §2, eerste lid, 4°, die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitskaart en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

Terwijl

A.

De beslissing a quo motiveert onder meer als volgt:

"(...) Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, §2, 4° van de Wet van 15.12.1980. Immers gezien de referentiepersoon ingeschreven is op een ander adres dan betrokkene, blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om zich bij de referentiepersoon te voegen. (...) "

Het dient benadrukt dat ten gevolge van de veroordeling van de Belgische Staat door het Hof van Justitie in het arrest Zambrano (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Zambrano, Jur. 2011, 1177), de Belgische Wetgever heeft voorzien in een recht op gezinshereniging voor de ouders van een minderjarig Belgisch kind.

De enige vereiste is het bewijs van zijn identiteit met een identiteitsdocument, uiteraard met bewijs van de verwantschap. De ouder hoeft zelfs niet samen te wonen met het kind: het bestaan van een gezinscel in de zin van affectieve en/of financiële banden is voldoende.

In voormelde zin: S. DAWOUD, "Gezinshereniging in België: kan men het bos door de bomen nog zien?", T.Vreemd. 2014, nr. 3, 296-297)

Uit wat volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gezinscel vormt met zijn zoon [H. C.], referentiepersoon, en dan ook voldoende affectieve of financiële banden heeft ten overstaan van zijn zoon.

B.

De bestreden beslissing motiveert bovendien:

"(...) Betrokkene legt documenten voor als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan:

- onduidelijke foto's manueel gedateerd: louter enkele foto's vormen geen afdoende bewijs van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon
- ongepersonaliseerde kassatickets Foodlocker, Bart Smit, Zeeman e.a.: gezien deze documenten niet gepersonaliseerd zijn, hebben ze geen enkele link met zowel betrokkene als de referentiepersoon. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het bestaan van een affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon
- verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs;
- uitspraak Rechtbank van Eerste Aanleg, Jeugdrechtbank 27ste kamer bis, Openbare zittingen van 8 november 2012 Rv 421.b.2012. Echter gezien de afwezigheid van betrokkene op de terechtzitting, wat volgens het vonnis 'van een zeker desinteresse in de kinderen' getuigt, kon er geen omgangsrecht bepaald worden. Betrokkene kreeg een principieel omgangsrecht toegekend dat in onderling overleg tussen partijen zou afgesproken worden. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt onvoldoende dat er op heden een omgangsrecht werd vastgelegd, en dat dit ook effectief wordt uitgeoefend. Tevens werd bepaald dat betrokkene maandelijks voor elk van de kinderen 150 euro diende te betalen. Echter, uit de 'betekening – bevel tot betalen' nr. 1200537 d.d. 10.12.2012 en uit schrijven van gerechtsdeurwaarder Luc Santy d.d. 06.01.2014 blijkt dat betrokkene op datum van het schrijven een betalingsachterstand had van €5.153,14 EUR. Er werden geen overige documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene deze sommen op heden wel betaald. (...)"

Verzoeker benadrukt vooreerst dat hij ingevolge de beëindiging van de na echtscheiding hernieuwde relatie met zijn voormalige echtgenote, moeder van zijn beide zonen, eind 2011, een bijzonder moeilijk parcours heeft afgelegd, gaande van verblijven bij kennissen en vrienden tot regelmatige en zelfs sedert eind 2014 zeer frequente verblijven in acute nachtopvang van de Stad Gent. (stuk 9)

Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat zo goed als alle materiële bewijzen van de affectieve banden (als daar zijn tientallen foto's, jaarlijkse "vaderdag"cadeaus, tekeningen, edm), die verzoeker sedert de geboorte van zijn eerste zoon alsook sedert deze van zijn tweede zoon tot aan de beëindiging van de hernieuwde relatie van verzoeker met de moeder van zijn zonen, zich bij deze laatste bevinden.

Verweerster hekelt in haar nota als dat verzoeker niet bewijst dat hij de desbetreffende documenten niet kan bemachtigen: verweerster vraagt het onmogelijke: een negatief bewijs kan niet voorgelegd worden.

Verzoeker beschikte sedert eind 2012 niet meer over een vaste woonplaats (behoudens de "woonplaats" eind 2013-2014 te Brussel) en oefent sinds de definitieve relatiebreuk met zijn ex-echtgenote de minnelijk uitgewerkte bezoeksregeling uit op zaterdagen, meestal tijdens de werkuren van de moeder van zijn zonen en woensdagnamiddagen.

Dit blijkt ook duidelijk uit de verklaringen van zijn ex-echtgenote alsook van zijn kinderen die het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken bevat onder "pagina 27/30 van fax d.d. 07.10.2014" zoals opgenomen in zijn eerdere procedure (stuk 20)

Ik ondergetekende [E. S.] verklaar hierbij dat mijn en man [C. M.] bezoekrecht heeft van mijn kinderen, [C. K.], [C. H.].

Ook zijn zoon, [K. C.] verklaarde als volgt:

Ik, [K. C.] verklaar dat ons vader ons komt zien in het weekend en zich bezig houdt met ons, mijn vader kan niet werken door papierproblemen.

Ook zijn jongste zoon, [H. C.] verklaarde als volgt:

Ik ben [H. C.]. Mijn papa komt elke zaterdag en koopt alles voor ons. Wij houden van ons papa/[M. C.].

Een affectieve band tussen vader en zoon bouwt men evenwel niet op één dag ...

Onmogelijk kan gesteld worden dat een affectieve band tussen vader en zoon ontbreekt indien bewijs wordt voorgelegd van de vader-zoon-relatie die reeds jarenlang bestaat.

Uit de voorgelegde fotoreeks in zijn stukkenbundel die ontegensprekelijk de evolutie van verzoeker met zijn kinderen, zowel [K.] als [H. C.], bewijzen.

Bovendien dient het argument te worden afgewezen waar gesteld wordt dat de voorgelegde foto's geen datum bevatten noch vergezeld zijn van een objectief verifieerbare informatie waaruit kan afgeleid worden wanneer en in welke omstandigheden de foto's werden genomen.

De evolutie van de "groei" van beide kinderen die via de foto's (waarover verzoeker nog beschikte en die hij per kleurenkopie voorlegt in zijn stukkenbundel) getuige ontegen-sprekelijk van een bestaande affectieve band tussen verzoeker als vader en zijn zoon.

Verweerster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de "fotoreeks eerder beperkt is, onduidelijk en ongedateerd". De beslissing a quo vermeldde "onduidelijke foto's manueel gedateerd". Minstens had verzoeker de gelegenheid moeten krijgen om desgevallend een duidelijke foto voor te leggen of minstens de foto op zijn gsm te tonen.

Bovendien benadrukt verzoeker dat het bestaan van enige affectieve band tussen vader en zoon volstaat en dat de regelgeving dienaangaande geen norm inzake kwantiteit voor de veruitwendiging van het uiten van de affectieve band oplegt.

Het is niet de frequentie aan contacten die maakt dat een affectieve band tussen vader en zoon al dan niet hecht is!

Terugkoppelend naar het reeds hierboven aangehaalde principe van toetsing van het hogere belang van het kind in elke verblijfsprocedure waar art. 8 EVRM dient te worden nageleefd (EHRM nr. 12738/10 3 oktober 2014 – stuk 34), dient in elke aanvraag-procedure zeer concreet na te worden gegaan of deze affectieve band al dan niet bestaande is.

Daarbij dient rekening gehouden te worden met alle omstandigheden waarbij – in het belang van het kind – ook rekening dient gehouden te worden met het gegeven dat het niet is omdat de contacten van verzoeker met het kind niet op officiële wijze (lees: via gerechtelijke weg middels overeengekomen/opgelegde bezoeksregeling) is geregeld, dat er geen affectieve band zou bestaan.

Aangezien de aanvraag die ingediend werd per 01.09.2015 onder meer op boven-vermelde gronden is geweigerd geworden en verzoeker de onmacht nabij is, wordt verzoeker – niettegenstaande de contacten met zijn zonen in der minne zijn geregeld en wekelijks doorgang vinden – de facto gedwongen om alsnog gerechtelijke stappen te ondernemen om een zaak aanhangig te maken bij de familiëkamer van de bevoegde rechtbank met het oog op het uitwerken en officialiseren van de bezoeksregeling met zijn jongste zoon. Ook de financiële band die verzoeker sedert de aanmaningen vanwege het gerechtsdeurwaarderskantoor ontegensprekelijk onderhoudt – en die voorgelegd en bewezen is onder stuk 37) zal op voormelde wijze afdoende bewezen worden. Een vermindering van de verschuldigde onderhoudsbijdrage zal eveneens worden gevorderd voor de rechtbank.

Onderhavig raadvrouw heeft hiertoe formeel de opdracht gekregen om de procedure bij de bevoegde familiëkamer op te starten en heeft dienaangaande op heden een aanvraag tot het bekomen van een pro deo aanstelling ingediend. Deze aanstelling werd geregistreerd onder voorlopig nummer A-BGE-2016-003699. (stuk 36)

Inmiddels mocht verzoeker definitieve goedkeuring voor opstart van de procedure ontvangen (nieuw stuk 36bis).

Zodra verzoeker de beslissing kosteloze rechtsbijstand en de beslissing dienaangaande, alsook de gedinginleidende akte tot het aanhangig maken het dossier bij de desbetreffende bevoegde kamer (met desgevallend indien alsdan reeds beschikbaar desgevallende procedurestukken en/of akkoord en/of besluiten tegenpartij en/of vonnis) zal ontvangen, zal hij deze aan de Raad laten toekomen (hierin werd reeds melding gemaakt bij verzoekschrift).

Verzoeker overloopt kort de in de stukkenbundel onder nummer 16 voorgelegde fotoreeks en verwijst uitdrukkelijk naar zijn stukkenbundel dienaangaande:

1. foto gezin in sociale woning met eerstgeboren zoon [K. C.] omstreeks 2002
2. foto's geboorteperiode van [H. C.] [°24.12.2004] (ziekenhuis +thuis)
3. foto's uitstapje van gezin met oudste zoon, [K. C.]
4. foto tijdens reis Turkije
5. familiefeestfoto Turkije met zoon [K.] (links) en zoon [H. (rechts) aan de hand
6. foto's verzoeker met jongste zoon [H. C.] in gezinswoning (sociale woning)
7. foto's met gezin in gezinswoning (sociale woning) (2007)
- 8+9+10. Foto's besnijdenisfeest (zomer 2007) Turkije van [K.] en [H. C.]
11. foto's tijdens gezinsreis voor trouwfeest schoonbroer verzoeker
12. diverse foto's verzoeker met zoon [H. C.]
13. foto's van verzoeker met zoon [H. C.] in gezinswoning ([...] Gent)
14. foto's van verzoeker met zoon [H. C.] in gezinswoning
15. familiefoto op trouw schoonbroer met zoon [H.] en [K. C.] (2011)
16. gsm foto van beide zonen samen (getrokken omstreeks januari 2015)
17. gsm foto's genomen aan verblijfplaats kinderen te [...], Gent (08/2014)

18. gsm foto [H. C.] tijdens bezoek aan fastfoodtent te Gent en gsm foto [K. C.] in zetel te [...], 9000 Gent

19. gsm foto aan voordeur te 9000 Gent, [...] na uitstapje met verzoeker omstreeks augustus 2014 + gsm foto bezoek met [H. C.] van verzoeker aan speelgoedwinkel Bart Smit in Lange Muntstraat te Gent

20. gsm foto verzoeker in zetel met [H. C.] te 9000 Gent, Meerhem 20 + gsm foto van [K.] in zelfde zetel

21. gsm foto zoon [K. C.] na schooltijd + gsm foto [K.] (bril) (2013)

Voorgaande foto's moeten steeds in het licht worden bekeken dat ook al kwam er een einde aan de relatie tussen verzoeker en de moeder van hun zonen [K.] en [H. C.] waarna verzoeker ingevolge de ambtshalve afschrijving en daaruit voortvloeiende werkloosheid in een uiterst moeilijke situatie terecht kwam, dit niet per definitie betekent dat de jarenlange affectieve band die verzoeker als vader met zijn zoons had opgebouwd ook werd verbroken.

Verzoeker stelt tot op heden alles in zijn macht om zijn zonen zo goed als mogelijk op te volgen (zowel wat school betreft als wat hun dagelijkse bezigheden, hun medische toestand - zo de problematiek van de zoon die voorlopig niet meer mocht voetballen omdat hij een oogoperatie achter de rug heeft – en dergelijke meer).

Het is dan ook niet omdat verzoeker sinds voormelde breuk in een precare financiële situatie is komen te staan (mede ingevolge de ambtshalve inschrijving ook bijzonder moeilijk aan enig werk is geraakt waardoor ook een betaalbare woonst vinden eveneens problematisch wordt en een vicieuze cirkel start die bijzonder moeilijk te doorbreken valt) dat dit ook betekent dat de affectieve banden met zijn zonen plotseling weg zouden zijn.

Integendeel, de zonen van verzoeker, Kerem en Haci, zijn en blijven de drijfveren voor verzoeker om ook in de moeilijke tijden waarin hij tot acute nachtopvang en dergelijke is aangewezen geweest vol te blijven houden.

Gelukkig heeft verzoeker sedert najaar 2015 eindelijk een vaste woonst in Gent kunnen verkrijgen te [...] (zoals blijkt uit het attest van woonst d.d. 31.03.2016 – stuk 6.0.) hetgeen ook de contacten tussen vader en zonen een stuk vergemakkelijkt.

De bestreden beslissing stelt inzake het voorgelegde fotomateriaal:

“(…) onduidelijke foto's, manueel gedateerd: louter enkele foto's vormen geen afdoende bewijs van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon.(…)”

Wat de “onduidelijke” foto's betreft, wenst verzoeker te benadrukken dat ontegensprekelijk blijkt dat een deel van de voorgelegde foto's een uitprint zijn van de foto's die onderhavige raadvrouw op het haar kantoor nam van deze foto's op de gsm in hand van verzoeker.

Verzoeker kan niet meer doen dan hetgeen in zijn macht ligt om het bewijs voor te brengen van de foto's waarover hij beschikt, dat deze niet van uitstekende kwaliteit zijn omdat verzoeker alsdan niet beschikt over een ultramodern smartphonetoestel dan wel of een of ander moderne middelen om deze foto's aan de desbetreffende diensten over te maken, kan hem niet ten kwade genomen worden.

Indien de desbetreffende diensten bij het indienen van het dossier en het alsdan overmaken van de stukken, onduidelijkheden vaststelden inzake de stukken, was het heel eenvoudig geweest om aan verzoeker die alsdan fysiek aanwezig was, te vragen zijn gsm toestel boven te halen en inzage te vragen van de foto's waarvan hij een uitprint had neergelegd.

Er kan van verzoekende partij toch niet verwacht worden als dat hij de desbetreffende foto's waarvan uit het dossier duidelijk blijkt dat deze op de gsm van verzoeker staan, bewijst door neerlegging van zijn telefoon...

Bovendien merkt verzoeker voor de goede orde op dat de foto's die verzoeker voorlegt voor het overgrote deel niet minder duidelijk zijn dan bijvoorbeeld de foto van verzoeker zoals die prijkt op het ingediende aanvraagformulier d.d. 01.09.2015... (stuk 3)

Verzoeker is wel degelijk voldoende herkenbaar op de desbetreffende foto's alsook de desbetreffende zonen zijn wel degelijk – mede gelet op de diverse voorafgaande foto's – herkenbaar.

De bestreden beslissing bepaalt eveneens het volgende:

“(…) ongepersonaliseerde kassatickets Foodlocker, Bart Smit, Zeeman e.a.: gezien deze documenten niet gepersonaliseerd zijn, hebben ze geen enkele link met zowel betrokkene als de referentiepersoon. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het bestaan van een affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon (…)”

Wat dit punt betreft, kan de desbetreffende dienst onmogelijk verwachten als dat conculant camerabeelden van de desbetreffende winkels opvragen zou als voorlegging van bewijs als dat hij aldaar samen met zijn zoon zou zijn geweest.

Bovendien wordt voorlegging van een bewijs gevraagd dat onmogelijk kan worden voorgelegd: op welke wijze kan een contante aankoop als particulier (die zich overigens in precare financiële situatie bevindt) gelinkt worden aan een welbepaald persoon?

Verzoeker tracht evenwel tijdens de wekelijkse bezoeken zoveel als mogelijk te compenseren en alzo tracht hij bij te springen door indien hij zich in de mogelijkheid bevindt nu en dan eens wat speelgoed

voor zijn zoon aan te kopen dan wel te voorzien in een nieuw paar schoenen (stukken 22+31– maat 37 betreft schoenmaat van zijn zoon) of dergelijke meer.

Het spreekt voor zich dat verzoeker inzake deze aankopen geenszins de bewijzen hiervan over de jaren heeft bijgehouden aangezien dit redelijkerwijze niet kan worden verwacht.

De vereiste van het beschikken van een voldoende vermogen of een norm aan minimale inkomsten of financiële levensstandaard is niet voorzien voor de categorie waaronder verzoeker ingevolge zijn aanvraag ressorteert.

Het volstaat dat hij een financiële band heeft met de referentiepersoon en dit is in casu wel degelijk het geval.

Bovendien legt verzoeker een attest voor van de gevolmachtigde van de Onderwijsinstelling Basisschool François Laurentinstituut, Onderstraat 10 te 9000 Gent, zijnde waarnemend Directeur Vanderheyden Patrick, die per 06.02.2015 verklaarde:

“(…) Ondergetekende (…) verklaart hierbij dat de leerling [C. H.], geboren te Gent op [...] regelmatig lessen volgde voor de volgende jaren (…).”

Voorts verklaarde diezelfde waarnemend Directeur, de heer Vanderheyden Patrick per zelfde 06.02.2015:

“(…) [C. H.] ° Gent 24/12/2004 heeft soms contact aan het schoolgebouw met zijn vader. (…).” (stukken 29+30)

De bestreden beslissing bepaalt eveneens het volgende:

“(…) Verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs. (…).”

Een dergelijke verklaring is wel degelijk voldoende bewijskrachtig.

Verzoeker verwijst opnieuw naar de verklaringen die reeds in het administratief dossier van zijn eerste aanvraag vervat zaten en waarin hij vanzelfsprekend volhardt. (stukken 17 tem 20, 23+24)

Zelfs al zouden voormelde verklaringen slechts een begin van bewijs inhouden, rekening houdend met alle elementen van het dossier ondersteunen zij wel degelijk het relaas van verzoeker.

Ten slotte motiveert de beslissing nog als volgt:

“(…) uitspraak rechtbank van eerste aanleg, Jeugdrechtbank – zevenentwintigste kamer bis, openbare terechtzittingen van 8 november 2012 r.v. 421.B.2012 waarin werd vastgelegd dat betrokkene, samen met zijn ex-partner, gezamenlijk het ouderlijke gezag uitoefent.

Echter gezien de afwezigheid van de betrokkene op de terechtzitting, wat volgens het vonnis ‘van een zekere desinteresse in de kinderen getuigt’, kon er geen omgangsrecht bepaald worden. Betrokkene kreeg een principieel omgangsrecht toegekend dat in onderling overleg tussen partijen zou afgesproken worden.

Uit het geheel van stukken blijkt onvoldoende dat er op heden een omgangsrecht werd vastgelegd, en dat dit ook effectief wordt uitgeoefend.

Tevens werd bepaald dat betrokkene voor elk van de kinderen 150 euro diende te betalen. Echter, uit de ‘betekening – bevel tot betalen’ nr 1200537 d.d. 10.12.2012 en uit het schrijven van de gerechtsdeurwaarder Luc Santy dd 06.01.2014 blijkt dat betrokkene op datum van het schrijven een betalingsachterstand had van € 5.153,14. Er werden geen overige documenten voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat betrokkene deze sommen op heden wel betaald. (…).”

Verzoeker legt vooreerst het verstekvonnis neer gewezen door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent, Jeugdrechtbank, 27bis kamer, d.d. 08.11.2012. (stuk 11)

Daaruit blijkt vooreerst ontegensprekelijk dat verzoeker geen kennis kon nemen van de oproeping daar hij ambtshalve afgeschreven was en betekening aan zijn persoon niet kon plaatsvinden.

Bovendien wordt hierin verwezen naar een vonnis van de vijfde kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent d.d. 03.12.2002, overgeschreven per 07.05.2003 in de registers van de Burgerlijke stand te Gent, en waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat partijen zich nadien verzoenden en samenwoonden te Gent. Daarin werd ook bevestigd dat de moeder van zijn kinderen de relatie verbroken had en dat verzoeker eind 2011 de gezinswoning had verlaten.

Indien verzoeker zich geenszins het lot van zijn zonen had aangetrokken, dan had zijn voormalige echtgenote op dat ogenblik – mede gelet op zijn ambtshalve afschrijving – de uitoefening van het exclusief ouderlijk gezag over de kinderen gevraagd doch zij deed dit niet.

Zij vroeg uitdrukkelijk om de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag over hun beide minderjarige kinderen.

Alleen al de toekenning van het gezamenlijk ouderlijk gezag bewijst dat verzoeker niet alleen een voldoende affectieve band met zijn zonen had en heeft doch tevens dat hij diende in te staan voor de verplichtingen die daaruit voortvloeien inzake opvoeding en bijstand voor zijn kinderen.

Alleen al op deze basis toont verzoeker aan dat hij een affectieve en/of financiële band heeft met de minderjarige referentiepersoon, zijn zoon, [H. C.].

Bovendien werd hij in voormeld verstekvonnis veroordeeld tot betaling van een onderhoudsbijdrage van 150 EUR ten behoeve van elk kind. Zodra verzoeker kennis kreeg van voormeld verstekvonnis, trachtte hij zoveel als mogelijk zich te regelen teneinde zijn precare financiële situatie om te buigen. Hij zorgde dat afbetalingen konden geregeld worden waardoor per 23.05.2013 een bedrag ad 1.153,66 EUR en per 31.05.2013 een bedrag ad 1.145,23 EUR afgelost konden worden.

(stuk 12)

Zoals door verzoeker steeds gemeld deed hij de nodige aflossingen en legt hij een geactualiseerde afrekening voor d.d. 08.04.2016 waaruit ontegensprekelijk blijkt dat hij sedert juni 2015 ten overstaan van de gerechtsdeurwaarder maandelijks – niettegenstaande zijn op heden nog steeds precare inkomsten – bijzonder hoge afbetalingen verricht in het kader van zijn alimentatieverplichtingen.

(stuk 39)

Volgens verweerster dient de bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker verwijst uitdrukkelijk naar de bepalingen van art. 39/76 Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat nieuwe gegevens wel degelijk in overweging kunnen worden genomen door Uw zetel indien aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- de nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijke verzoekschrift;
- verzoeker moet aantonen dat hij de gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

Beide voorwaarden werden in casu voldaan.

Alle nieuwe gegevens werden opgenomen in het oorspronkelijke verzoekschrift tot annulatieberoep: hierover kan niet de minste betwisting bestaan. Ook aan de tweede voorwaarde is voldaan, alleen al door nazicht van de vermelde data.

Verzoeker vervult wel degelijk zoveel als mogelijk zijn verplichtingen inzake financiële verplichtingen ten overstaan van zijn zoon zodat hoe dan ook een financiële band bewezen is.

Verzoeker verwijst voor zover als nodig naar de argumenten die hij reeds aanbracht in het licht van het eerste middel met verwijzing naar de financiële band met zijn zoon.

Wat de verdere procedure betreft inzake kosteloze rechtsbijstand en opstart bij de familierechtbank, kan niet voorgehouden worden als dat dit eerder had kunnen worden bijgebracht: verzoeker mocht er immers vanuit gaan dat het aanbrengen van het dossier hangende bij de gerechtsdeurwaarder sedert het echtscheidingsvonnis (en waarvoor hij afbetalingen verrichte) als voldoende zou worden geacht door de desbetreffende diensten.

De minnelijke regeling inzake bezoekregeling blijkt onvoldoende te zijn voor de diensten van verweerster zodat verzoeker de facto gedwongen werd om daadwerkelijk in rechte bevestiging te verkrijgen van hetgeen inmiddels vaste bezoekregeling is geworden...

De vereiste van het beschikken van een voldoende vermogen of een norm aan minimale inkomsten of financiële levensstandaard is niet voorzien voor de categorie waaronder verzoeker ingevolge zijn aanvraag ressorteert.

Het lag bovendien – en nog steeds – in de bedoeling van verzoeker opnieuw aan het werk te gaan zodra hem hiertoe de toestemming wordt gegund en hij een passende job kan vinden. Hij staat al ingeschreven op het werkloosheidsbureau te Gent en is paraat zodra hem de kans wordt geboden, een job aan te nemen. (stuk 10)

Verzoeker heeft op heden evenwel veelvuldige medische zorgen nodig zodat prestaties in arbeidsverband op heden onmogelijk zijn gelet op zijn ziekte.

Nu verzoeker wel degelijk heeft bewezen zowel over een affectieve band alsook over een financiële band ten overstaan van zijn minderjarige Belgische Zoon [H. C.] te beschikken, dient te worden besloten dat de beslissing hem ter kennis gebracht per 09.03.2016 dient te worden vernietigd."

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De Raad merkt op dat verzoeker de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in casu onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

[...]

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

3.2.5. Voormelde bepaling vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet aldus voor de ouder van een minderjarig Belgisch kind enkel in de verblijfsvoorwaarde dat deze ouder het minderjarig Belgisch kind dient te begeleiden of te vervoegen.

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘begeleiden’ of ‘vervoegen’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘gezinscel’ oftewel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwonen strikt genomen niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Deze factoren omvatten de aard en duur van de relatie van de ouders, en in het bijzonder of zij de geboorte van een kind hadden gepland; de vraag of de vader het kind na de geboorte heeft erkend; de vraag of er sprake is bijdragen in de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en het regelmatig karakter van het contact (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30: *“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties (Kroon and Others v. the Netherlands, 27 October 1994, § 30, Series A no. 297 - C). Such factors include the nature and duration of the parents’ relationship, and in particular whether they had planned to have a child; whether the father subsequently recognised the child as his; contributions made to the child’s care and upbringing; and the quality and regularity of contact (see Kroon, cited above, §30; Keegan v. Ireland, 26 May 1994, § 45, Series A no. 290; Haas v. the Netherlands, no. 36983/97, § 42 ECHR 2004 - I and Camp and Bourimi v. the Netherlands, no. 28369/95, § 36, ECHR 2000 - X).”*)

De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd. (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kan niet als dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het

niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, par. 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

In casu stelde verweerder vast dat verzoeker niet op hetzelfde adres woont als zijn minderjarig kind. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist. Verweerder heeft voorts onderzocht of er desondanks toch niet kan worden besloten tot het bestaan van een gezinscel, in de ruime zin van het woord, met het minderjarige kind en dit op basis van de aanwezigheid van financiële en affectieve banden. Hij oordeelde dat de door verzoeker voorgelegde stukken onvoldoende bewijs zijn van een affectieve en financiële band tussen hem en zijn minderjarig Belgisch kind. Door zich niet te beperken tot het nagaan van een samenwoning, doch eveneens het al dan niet voorhanden zijn van een affectieve en financiële band tussen verzoeker en zijn minderjarig Belgisch kind te betrekken bij zijn beoordeling blijkt op zich niet dat verweerder een kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan de termen 'begeleiden' of 'vervoegen' in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. In dit verband wenst de Raad voorafgaandelijk ook nog te benadrukken dat waar de aanwezigheid van een affectieve band een minimum lijkt te zijn opdat kan worden gesproken van een werkelijk bestaand en effectief beleefd gezinsleven de vraag of er ook sprake is van een financiële band – in het licht van voormelde rechtspraak van het EHRM – op zichzelf genomen niet determinerend kan zijn en dit aspect steeds in samenhang met de overige factoren dient te worden beoordeeld om te bepalen of een werkelijk bestaand en effectief beleefd gezinsleven blijkt. Verweerder kon aldus aangeven dat het opnemen van de financiële verantwoordelijkheden van het ouderschap naar eigen vermogen ten zeerste relevant is in de beoordeling, doch er blijkt niet dat de loutere vaststelling dat een financiële band niet of onvoldoende blijkt op zich genomen kan volstaan om te besluiten dat een gezinscel of een gezinsleven niet kan worden aangenomen.

3.2.7. Inzake de door verzoeker voorgelegde stukken ter staving van zijn affectieve en financiële band met zijn minderjarig Belgisch kind oordeelde verweerder als volgt:

“Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan:

- *onduidelijke foto's, manueel gedateerd: louter enkele foto's vormen geen afdoende bewijs van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon*
- *ongepersonaliseerde kassatickets Foodlocker, Torfs, Bart Smit, Zeeman, e.a.: gezien deze documenten niet gepersonaliseerd zijn, hebben ze geen enkele link met zowel betrokkene als de referentiepersoon. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het bestaan van een affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon*
- *verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs*
- *uitspraak Rechtbank van Eerste Aanleg, Jeugdrechtbank - Zevenentwintigste kamer bis, Openbare terechtzittingen van 8 november 2012 r.v. 421.B.2012 waarin werd vastgelegd dat betrokkene, samen met zijn ex-partner, gezamenlijk het ouderlijke gezag uitoefent. Echter, gezien de afwezigheid van betrokkene op de terechtzitting, wat volgens het vonnis 'van een zekere desinteresse in de kinderen' getuigt, kon er geen omgangsrecht bepaald worden. Betrokkene kreeg een principieel omgangsrecht toegekend dat in onderling overleg tussen de partijen zou afgesproken worden. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt onvoldoende dat er op heden een omgangsrecht werd vastgelegd, en dat dit ook effectief wordt uitgeoefend. Tevens werd bepaald dat betrokkene maandelijks voor elk van de kinderen 150 euro diende te betalen. Echter, uit de 'betekening - bevel tot betalen' nr. 1200537 dd. 10.12.2012 en uit het schrijven van gerechtsdeurwaarder Luc Santy dd. 06.01.2014 blijkt dat betrokkene op datum van het schrijven een betalingsachterstand had van €5153,14. Er werden geen overige documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene deze sommen op heden wel betaald. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens is de affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen.”*

3.2.8. Inzake het betoog van verzoeker waarbij hij kritiek uit op voormelde motivering in de bestreden weigeringsbeslissing stelt verweerder in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekende partij houdt voor dat zo goed als alle materiële bewijzen van de affectieve banden met haar zoon zich bij haar ex-echtgenote bevinden, waardoor zij deze bewijzen niet bij haar aanvraag heeft kunnen voorleggen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij deze bewering geenszins staft, noch toont zij aan dat het onmogelijk zou zijn geweest om deze vermeende bewijzen te bemachtigen. Haar beweringen kunnen derhalve niet worden aanvaard.

Waar verzoekende partij naar de verklaringen van haar ex-echtgenote en haar twee zonen verwijst, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht geoordeeld heeft dat deze verklaringen van derden een gesolliciteerd karakter vertonen en zij niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. De verweerder verwijst naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element. Door louter te poneren dat het vaststaat dat verzoekster haar partner wel degelijk twee jaar geleden heeft leren kennen en dat zij op die tijdspanne elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat zij meer dan 45 dagen samen hebben doorgebracht, slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing” (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012, www.rvv-cce.be; zie ook R.v.V. nr. 111.250 03.10.2013).

Verzoekende partij verwijst voorts naar een uitgebreidere fotoreeks die zij bij haar aanvraag voegde.

Verweerder merkt echter op dat de fotoreeks eerder beperkt is, en geenszins een affectieve band aantoonst. Het is niet onredelijk te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat het voorleggen van een aantal foto's zonder meer een affectieve band aantonen. Voormelde foto's zijn overigens zeer onduidelijk, en ongedateerd.

Verzoekende partij beroept zich verder op een verstekvonnis dd. 08.11.2012. In dit vonnis zou worden verwezen naar een vonnis dd. 03.12.2002 van de rechtbank van Eerste aanleg te Gent, waarin zou worden gesteld dat de ex-echtgenote van verzoekende partij aan de Rechtbank heeft verzocht om het ouderlijk gezag over de kinderen gezamenlijk uit te oefenen.

Dienaangaande merkt verweerder vooreerst op dat het ouderlijk gezag over de kinderen na een echtscheiding slechts in zeer uitzonderlijke gevallen aan één van beide ouders wordt toegekend. De gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag door zowel verzoekende partij als haar ex-echtgenote, bewijst geenszins dat verzoekende partij een affectieve en financiële band met haar minderjarige zoon onderhield. Evenmin toont de veroordeling van verzoekende partij tot het betalen van onderhoudsgeld ten behoeve van haar zoon een dergelijke band aan.

Bovendien dient met betrekking tot dit verstekvonnis te worden vastgesteld dat een zekere desinteresse werd weerhouden van de verzoekende partij in de kinderen. Er kan dan ook bezwaarlijk worden voorgehouden dat de verzoekende partij een affectieve band heeft met de kinderen.

Verzoekende partij betoogt nog dat de frequentie aan contacten niet aantoonst dat een affectieve band tussen vader en zoon al dan niet hecht is. Verweerder merkt dienaangaande op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging het bewijs van een affectieve band geenszins heeft gelijkgesteld aan de frequentie van het aantal bezoeken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging beoordeelde integendeel alle voorgelegde documenten, en diende hierbij vast te stellen dat er geen bewijs voorligt van een affectieve en financiële band.

Tot slot houdt de verzoekende partij voor om een procedure op te starten bij de familierechtbank om de omgangsregeling met het kind te officialiseren, en het kindergeld te verminderen.

Uit administratief dossier blijkt echter niet dat dit gegeven aan de gemachtigde ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze daarmee geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Overigens moet nog worden opgemerkt dat het niet toevallig is dat de verzoekende partij- na een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen- een procedure opstart om de omgangsregeling te officialiseren.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan de verzoekende partij diende te worden betekend, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.”

3.2.9. Verweerder oordeelt dat de door verzoeker aangebrachte foto's onduidelijk en manueel gedateerd zijn en dat louter enkele foto's geen afdoende bewijs vormen van een affectieve band tussen verzoeker en zijn minderjarig Belgisch kind. Verzoeker geeft op zijn beurt aan van oordeel te zijn met de door hem aangebrachte foto's wel degelijk een voldoende bewijs te hebben bijgebracht van een affectieve band met zijn minderjarig Belgisch kind. Verzoeker betoogt dat uit de fotoreeks een jarenlange vader-zoonrelatie blijkt, nu hieruit ontegensprekelijk de evolutie van hemzelf en zijn twee kinderen blijkt. Concreet wijst hij op de “groei” van zijn kinderen zoals deze blijkt uit de voorgelegde foto's. Hij stelt dat hieruit een jarenlange affectieve band blijkt en dat de beëindiging van zijn relatie met de moeder van de kinderen, waarna hij ambtshalve afgeschreven geraakte, werkloos werd en niet langer een vaste woonst had en onder meer beroep diende te doen op noodopvang, niet per definitie betekent dat de band met zijn kinderen is verbroken.

De Raad stelt vast dat de foto's zoals deze zijn opgenomen in het administratief dossier inderdaad bijzonder onduidelijk zijn en niet toelaten duidelijk vast te stellen welke personen hierop staan. Het betreft evenwel duidelijk een kopie van de aanvraag zoals deze door verzoeker bij de gemeente werd ingediend, en niet de originele aanvraag. De foto's zoals verzoeker deze thans aanbrengt bij de Raad zijn – eventueel met uitzondering van de foto's die afkomstig zijn van verzoekers gsm – wel degelijk duidelijk en laten toe de personen die hierop worden afgebeeld duidelijk te herkennen. Verzoeker geeft correct aan dat de verschillende foto's duidelijk zijn genomen in verschillende levensjaren van de kinderen en bij verschillende gelegenheden. Er blijkt niet dat het gegeven dat op de kopie van de aanvraag zoals deze in het administratief dossier is opgenomen de door verzoeker overgemaakte foto's bijzonder onduidelijk zijn, aan verzoeker kan worden tegengeworpen. In de situatie dat verweerder slechts een kopie van de aanvraag bezit waarop de foto's nauwelijks nog zichtbaar zijn, kan van hem immers worden verwacht dat hij – als zorgvuldig handelende overheid – ofwel het gemeentebestuur contacteert met de vraag de originele aanvraag met bijgevoegde stukken over te maken ofwel verzoeker rechtstreeks vraagt de foto's andermaal voor te leggen. Er blijkt niet dat verweerder zulks heeft gedaan. Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor en niet getuigen van een zorgvuldig handelen waar verweerder besluit tot de onduidelijkheid van de verschillende voorgelegde foto's, zich louter baserend op een kopie van de aanvraag zoals deze hem blijkbaar door het gemeentebestuur werd overgemaakt.

Het klopt verder dat de foto's vergezeld gaan van een handgeschreven datering. Zoals reeds werd geduïd, blijkt uit de betreffende foto's niettemin dat deze duidelijk zijn genomen in verschillende levensjaren van de kinderen en bij verschillende gelegenheden. Met dit gegeven kon, en diende, rekening te worden gehouden bij het beoordelen van de vraag of een affectieve band tussen verzoeker en zijn jongste kind blijkt. Er blijkt niet dat verweerder zulks heeft gedaan.

Verweerder stelt vervolgens dat “*louter enkele foto's geen afdoende bewijs [vormen] van een affectieve band tussen de betrokkene en de referentiepersoon*”. In de nota stelt verweerder dat de fotoreeks eerder beperkt is. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker wel degelijk een heel aantal foto's heeft aangebracht en herhaalt verder dat van verweerder kon worden verwacht dat deze specifiek rekening hield met het gegeven dat de foto's zijn genomen tijdens de verschillende levensjaren van de kinderen en bij verschillende gelegenheden. Er blijkt verder niet dat de aanvrager er zich niet toe kan beperken enkele foto's te selecteren die doorheen de jaren en bij verschillende gelegenheden zijn genomen. In dit verband dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker ook nog bijkomende stukken voorlegde ter staving van een affectieve band met de referentiepersoon. Zo legde verzoeker onder meer ook een vonnis van de jeugdrechtbank van 8 november 2012 voor, waarin de relevante feitelijke gegevens als volgt worden weergegeven. Er wordt aangegeven dat bij vonnis van 3 december 2002 de echtscheiding tussen verzoeker en de moeder van zijn kinderen werd uitgesproken, doch zij zich nadien verzoenden en samenwoonden in Gent. Verzoekers jongste kind werd geboren op 22 december 2004. Eind 2011 verliet verzoeker vervolgens de gezinswoning. Aldus dient te worden aangenomen dat verzoeker en zijn jongste kind, in functie van wie hij een aanvraag indiende, gedurende de eerste zeven levensjaren van dit kind hebben samengewoond als gezin. Er kan niet worden ontkend dat dit gegeven bijzonder relevant is bij de beoordeling van het bestaan van een affectieve band tussen een vader en zijn kind. Andermaal blijkt evenwel niet dat dit gegeven in rekening is gebracht. De Raad benadrukt dat verweerder niet louter de voorgelegde bewijsstukken afzonderlijk dient te beoordelen, zoals hij in casu deed, doch ook in samenhang met de andere voorgelegde bewijsstukken.

Het gegeven dat er zeer concrete aanwijzingen voorliggen van een gezinsleven gedurende de eerste zeven levensjaren van het kind en voorafgaand aan de definitieve breuk tussen verzoeker en de moeder van zijn kinderen betekent nog niet automatisch dat dit gezinsleven tussen verzoeker en zijn kind ook nadien nog bestond. Te meer in de situatie dat verzoeker zich beroept op een verblijfsrecht in functie van zijn minderjarige zoon kan van hem worden verwacht dat hij ook na het verlaten van de gezinswoning aantoont dat de banden met het kind werden bestendigd. De concrete aanwijzingen van een gezinsleven voorafgaand aan de definitieve breuk met de ex-echtgenote blijven in dit verband evenwel ten zeerste relevant, en dienden in rekening te worden gebracht, nu in de situatie dat blijkt dat er gedurende de eerste levensjaren een duidelijke gezinsband is opgebouwd tussen een ouder en zijn kind een dergelijke band niet zo snel als verbroken kan worden beschouwd en de discussie verschuift naar de vraag of verzoeker voldoende aannemelijk maakt dat deze gezinsband niet is verbroken. Door er zich toe te beperken de voorgelegde stukken elk afzonderlijk te beoordelen, blijkt niet dat verweerder de concrete omstandigheden van het dossier voldoende in rekening heeft gebracht.

Wat de band met zijn kind sinds de scheiding betreft, legde verzoeker – naast de foto's op zijn gsm – nog de verklaringen neer van zijn ex-echtgenote dat verzoeker een bezoekrecht heeft en van de kinderen zelf dat verzoeker hen elke zaterdag bezoekt en dingen voor hen koopt. Verder werd een eigen verklaring van verzoeker, verklaringen van burens en/of vrienden en een verklaring van 6 februari 2015 van de waarnemend directeur P. V. van de school van de referentiepersoon gevoegd dat deze laatste aan het schoolgebouw soms contact heeft met zijn vader. Verzoeker legde eveneens het vonnis van de jeugdrechtbank van 8 december 2012 voor.

Inzake de verklaringen van de ex-echtgenote en de kinderen werd in een eerdere beslissing reeds geoordeeld dat dergelijke verklaringen enkel een begin van bewijs kunnen uitmaken en in dit verband ook objectief verifieerbare elementen dienen voor te liggen.

Verzoeker legde in het kader van de thans voorliggende aanvraag bijkomend nog een verklaring voor van de waarnemend schooldirecteur van de school van zijn jongste kind. Verweerder stelde in dit verband dat verklaringen op eer van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en deze dan ook niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs, doch verzoeker is van mening dat deze door hem voorgelegde verklaring wel degelijk bewijskrachtig is. De Raad kan, gelet op de door verweerder voorziene motivering, niet anders dan vaststellen dat verweerder de inhoud van deze verklaring niet in rekening heeft gebracht, louter omdat het een verklaring op eer van een derde zou betreffen. Het betreffende stuk wordt zelfs niet afzonderlijk vermeld in de weigeringsbeslissing, doch enkel onder de algemene noemer van '*verklaringen op eer van derden*'. Er blijkt aldus niet dat hierbij ook specifiek rekening werd gehouden met gegeven dat deze verklaring werd afgelegd door een persoon in zijn functie van waarnemend schooldirecteur. Het getuigt volgens de Raad niet van een zorgvuldige feitenvinding waar een verklaring die wordt afgelegd door een persoon in zijn functie van waarnemend schooldirecteur, en die aldus kan worden geacht objectief en neutraal te zijn, zonder meer op dezelfde lijn wordt geplaatst als verklaringen van de direct betrokken personen en hun vrienden en/of burens en als een loutere verklaring op eer van een derde wordt beschouwd. Er kan niet worden ingezien welk belang een (waarnemend) schooldirecteur erbij zou hebben verklaringen af te leggen die niet stroken met de werkelijkheid. Verweerder heeft ook steeds de mogelijkheid om contact op te nemen met de waarnemend schooldirecteur en hem om nadere informatie te vragen.

Ten overvloede stelt de Raad ook nog vast dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat verweerder, waar hij het gestelde in het verstrekvonnis van de jeugdrechtbank van 8 november 2012 aanhaalt dat de afwezigheid van verzoeker op de terechtzitting getuigt van een zekere desinteresse in de kinderen, ook rekening diende te houden met het hierin vermelde dat hij op dat ogenblik reeds ambtshalve was afgevoerd en geen gekende woon- of verblijfplaats meer had in België, derwijze dat zijn afwezigheid ter terechtzitting ook in dit kader dient te worden begrepen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dringt de vaststelling zich op dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat niet alle voorliggende relevante gegevens om te beoordelen of een gezinscel of een werkelijk en effectief beleefd gezinsleven tussen hemzelf en zijn minderjarig Belgische kind afdoende blijkt, in aanmerking zijn genomen. De Raad kan niet zelf tot een (her)beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het in de nota met opmerkingen gevoerde verweerder vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

3.2.10. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is en hem dus geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven op basis van de overweging dat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Als gevolg van de nietigverklaring van de weigeringsbeslissing valt verzoeker terug op een situatie waarin hij tijdelijk opnieuw verblijfsgerechtigd is in België, in afwachting van een nieuwe beslissing van het bestuur inzake zijn aanvraag, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er is aldus eveneens grond tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.11. Er bestaat geen noodzaak tot verder onderzoek van het eerste middel of de overige onderdelen van het tweede middel.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS